

var der sidste Høst og havde et dejligt stort Møde dér i Skoven sammen med Povl og Ernst fra Vallekilde. Povl og Ernst talte historisk, og jeg fortalte et Par Æventyr. Det var virkelig saa iornøjeligt!“

„Men — skal vi ikke gaa ind i Stuen,“ fik Emanuel endelig Lejlighed til at indskyde. Han var halvt forlegen over den andens overstrømmende Fortrolighed, følte sig desuden lidt trykket af at være i sine Arbejdsklæder, som ingen fremmed endnu havde set ham i.

„Nej, kære ... ikke nu! Ikke nu! Men jeg kommer om lidt. Jeg vilde blot kigge her ind for at melde jer min Ankomst. Jeg traf nemlig her-nede ved Stranden Jens Iver, som I kalder ham. Han kom sejrende ovre fra den kloge Grethe paa Strynø. Hans gamle Moder ligger saa syg, den Stakkel, ... jeg lovede at komme ind og snakke lidt med hende; vi er jo Venner fra gammel Tid. Naa ... sig nu kun til Else, at hun kan vente mig til Middag; saa tager jeg maaske et Par af Vennerne med mig, og saa sidder vi og har det saa hyggeligt. Farvel saalænge, kære! Hvor jeg er glad ved at have set dig! Nu skal jeg rigtig hilse Jette fra dig, kan du tro. Aa, hun vil blive henrykt. Jeg havde haft Lyst til at tage hende